

τα και αυτοπροσώπως παρίσταται. Θέλω παρακολούθησε μετά προσοχής τὰ γυμνάσια ταῦτα και θέλω φροντίζει γὰ εὐρεθῶ εἰς θέσιν γὰ παράσχω ὑμῖν ενδιαφερούσας και διδακτικὰς ἴσως πληροφορίας. Τούτο πρέπει γὰ θεωρηθῆ βέβαιον ὅτι βαθμιαίως καταρτίζεται ἐν Βουλγαρία στρατός, μικρός μὲν, ἀλλὰ τῶν μάλιστα ἀξιωμαχῶν. Ὁ δειλὸς τῶν πέραν τοῦ Αἴμου κοιλάδων χωρικός, διὰ μετ' ἐπιμελείας συντονωτάτης ἐπιδιωκομένης ἀσκήσεως, ἀποβαίνει κατὰ μικρὸν τραχὺς και καρτερικός στρατιώτης κεκτημένος πρὸ πάντων τὸ ἀτίμητον προσὸν καλῆς πειθαρχίας.

Ἐ ἡγεμὼν εὐηρεστήθη ν' ἀπονεμῆ τῷ κ. Κλ. Ρ. Ραγκάβη, τῷ διπλωματικῷ ἐν Σοφία πράκτορι τῆς Ἑλλάδος, τὸ παράσημον τοῦ Ἀγ. Ἀλεξάνδρου, β' τάξεως, εἰς ἐνδειξιν τῆς ὑπολήψεως, ἣν τρέφει πρὸς τὸν διπλωμάτην και ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεώς του ἐν Ἑλλάδι, ἐπισκέψεως, ἣτις τῷ ἀφῆκε πολλὰς καλὰς ἐντυπώσεις.

Πρόσπερος

Ο ΜΠΟΓΙΑΣ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκεῖθεν :

Τὰ τῆς ἀκαθαρσίας μας εἰς φρικτὴν κατάστασιν ἀρκεῖ γὰ σὰς εἶπω ὅτι κατηντήσαμεν γουρνοκοίμασο. Πρὸς Θεοῦ, κύριοι ἄρχοντες και κύριοι ἀρχόμενοι, δὲν ἔχετε μύτην; ...

Φαίνεται ὅτι ὁ δήμαρχός μας κατενόησε τί εἴμεθα, και διὰ τοῦτο διώρισε μόργια τῶν σκυλιῶν και τῶν γουρριῶν και βλέπει καθ' ἡμέραν ἕνα λούστρον, ὠπλισμένον διὰ μακροῦ ξύλου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει εἶδος λόγχης, περιερχόμενον τὴν πόλιν ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον του τῇ συνοδείᾳ πολλῶν παιδῶν παρακολουθούτων και πολλὰς γενομένων θεατῶν τῆς ἐκτελέσεως. Ἡ περίστασις αὕτη

μὰς ἐνθυμίζει ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν σφαγεὺς κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον, διότι ἐνώπιον παιδιῶν ἔσφαξε βούν. Ἡμεῖς ἐδῶ πληρώνομε, διὰ νὰ βλέπωσι τὰ παιδιὰ μας χυνόμενον τὸ αἷμα. Ἄλλο τίποτε δὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν!

Ἡ τοῦ λιμένος μας κατασκευὴ προβαίνει, προβαίνει, ἔχομεν ὁμῶς παράπεινα, διότι ὁ σιδηρόδρομός του μὰς ἐπέφερεν ἕνα θάνατον και δύο ἀκρωτηριασμούς. Δὲν ἐννοοῦμεν ν' ἀποδώσωμεν τοῦτο εἰς βάρος τῆς ἐργασίας, φρονοῦμεν ὁμῶς ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐρισθῶσιν, ἔστω και ἀπὸ τὸν δῆμον πληρωμένοι, ὀλίγοι ἐπὶ σκοπῷ ἐπιβλέψεως και προλήψεως τῶν δυστυχημάτων διὰ τῆς μακρύνσεώς ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν παιδιῶν... Μὴ λυπεῖσθε ὀλίγα λεπτά, κύριοι δημοτικοὶ σύμβουλοι, προκειμένου νὰ σώσητε τὴν ζωὴν ἔστω και ἐνὸς μόνου δημότου, διότι τοὺς δημοτικούς φόρους πληρώνομεν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τιμῆς μας, τῆς περιουσίας μας, ἀλλὰ και τῆς ζωῆς μας... Ἐστὶ λοιπὸν νὰ σὰς χαρῶ, κάμετε τίποτα.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν λιμενικῶν ἔργων, και ἄκοντι μοι ἔρχεται εἰς τὸ στόμα τὸ ὄνομα τοῦ καλοῦ μηχανικοῦ τοῦ λιμένος κ. Ἐμ. Δραγουμῆ, ἡ πρόσεχῆς ἀναχώρησις τοῦ ὁποίου, και τοῖ ἐπερχομένη μετὰ ὀλίγων μόνον μηνῶν διαμονὴν ἐν ταῦθα, ἀφίνει πάλιν τὸ κενὸν εἰς τὰς καρδίας τῶν ὄσων τὸν ἐγνώρισαν... Πλήρεις συγκινήσεως οἱ πολλοὶ του φίλοι τῷ εὐχονται καλὸν κατεῦδιδιον, μεταξὺ δὲ αὐτῶν και ὁ

Ἀγύρευτος

ΜΕΤΡΑ ΥΓΕΙΑΣ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ

Γράφουσιν ἐκ τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσας :

Μ' ἐρωτᾷ: περὶ τῶν μέτρων ἅτινα ἐλήφθησαν πρὸς ἀπολύμανσιν τοῦ Βερολίνου, ὡς ἐὰν μὴ ἐπάτησες ποτε ἐδῶ ἢ

— Ἐλθετε, κυρία, ἔλθετε ταχέως, εἶπεν αὕτῃ ὁ κ. Λέγεन्द्रος.

Ἀμφότεροι δὲ ἔσπευσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος διηυθύνετο εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὅπως ὑποδεχθῆ τὸν νεανίαν.

— Ἰδοὺ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, πηδήσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης. Ὁ Νικολάκης μοι εἶπεν ὅτι ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ και ἔσπευσα νὰ ἔλθω ὑπείκων εἰς τὰς διαταγὰς ὑμῶν.

— Ἀγαπητέ μοι Ἰωάννη, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, ἀπεφάσισα γὰ διέλθω ἐνταῦθα τὴν νύκτα και ἀπέστειλα νὰ σὲ δδηγήσωσιν ἐνταῦθα, ὅπως σὲ ἔχω πλησίον μου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. ἱατροῦ Λεγένδρου, φίλου μου, ἣν ἔχετε ἴδει δις ἢ τρίς ἤδη ἐν Παρισίοις.

Ἐλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν υἱὸν του και εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἰωάννη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, θὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Λέγεन्द्रον περὶ τῆς ἀφίξεώς σας.

Και δεικνύων αὐτῷ θύραν τινά.

— Εἴτελθε εἰς τὴν αἴθουσαν, προσέθεσεν.

Ἐο μαρκήσιος ἀπεμακρύνθη. Ὁ νεανίας ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Βλέπων δὲ γυναῖκα ὀρθίαν, ἀκίνητον, στρέφουσαν τὴν ράχιν εἰς τὸ παράθυρον, ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

Τότε ἡ μαρκησία προὐχώρησεν, ἡ δὲ ὠραία και ὠχρὰ μορφὴ αὐτῆς εὐρέθη αἴφνης ἐν πλήρει φωτί· ἀλλ' ἔστρεψε

και μόλις ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς. Ἀλλὰ μεθ' ὀπίσθης τρυφερότητος και ἐνθουσιασμοῦ παρετήρει αὕτη τὸν ὑψηλὸν και ὠραῖον τοῦτον νεανίαν, τὸν υἱὸν αὐτῆς, ὅστις παρετήρει αὐτὴν ἐκπληκτός και ἦν ἕνεκα συμπαθείας τίνος ἐπὶ θείῃ ἢ ψυχῇ του!

— Ἰωάννη, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ μαρκησία.

Ἐ ἦχος τῆς ἡδέιας ταύτης φωνῆς ἔλεγεν εἰς τὸν νεανίαν ὅτι δὲν ἦτο πλέον δνειροπόλησις, ἀλλὰ πραγματικότης. Ἀμέσως τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλησεν.

— Ἄ! εἴσθε σεῖς! εἴσθε σεῖς! ἀνέκραξε, σὰς ἀναγνωρίζω! Μῆτέρ μου, μῆτέρ μου.

— Γιέ μου!

Ἐ Ἰωάννης ἐκράτει ἤδη τὴν μαρκησίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Αἱ δὲ λέξεις αὗται, μῆτέρ μου! υἱέ μου! ἐπανελαμβάνοντο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κρότου τῶν φιλημάτων.

Ἐοπισθεν τῆς θύρας ὁ μαρκήσιος και ὁ ἱατρός Λεγένδρος ἐθεώρουν τὸν τερπνὸν και θελκτικὸν τοῦτον πίνακα, ἐν ὃ μᾶλλον ἐξησχημένος κάλαμος δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ περιγράψῃ, οὐδὲ ὁ διασημότερος ζωγράφος νὰ παραστήσῃ.

Τέλος μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἰωάννη, εἶπε διὰ φωνῆς βραδείας και σοβαρᾶς, ἱκανὸν ἀνέμενον χρόνον τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ κάμω σπουδαίαν ἀποκάλυψιν εἰς σέ· ἡ στιγμὴ αὕτη ἐπέστη τέλος, ἕνεκα